

תת"ע 2517/06/18 - מדינת ישראל נגד חוסאם עבאס

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2517-06-18 מדינת ישראל נ' עבאס
לפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד חנא ארשד

המאשימה

נגד

חוסאם עבאס באמצעות עו"ד סלים אבו
חרפה

הנאשם

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ברכב שהיה בתנועה תוך שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, וזאת בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

2. על פי הזמנה לדין וכתב אישום, ביום 26.3.18, בשעה 17:21, נהג הנאשם ברכב מסוג "סקודה", מ.ר. 3828067, בכביש 85, ק"מ 23.3, ובעת שהרכב היה בתנועה, השתמש בטלפון הנייד, שלא באמצעות דיבורית.

טענות הצדדים

3. המאשימה גורסת שהנאשם דיבר בטלפון הנייד, בהיותו בתנועה, כשהוא מחזיק בו בידו השמאלית, באופן הנראה לעין, ועל כן יש להרשיעו בעבירה המיוחסת לו.

הנאשם מכחיש שדיבר בטלפון, בעת שהרכב היה בתנועה, וטוען שהשוטרים לא יכלו לצפות בו מבצע את העבירה.

מטעם התביעה העידו:

השוטר טל סוארי, עורך מזכר נלווה לדוח (להלן - השוטר סוארי).

השוטרת רעות אלוש, עורכת הדוח (להלן - השוטרת אלוש).

כן הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - מזכר נלווה לדוח תנועה.

ת/2 - הדוח.

הנאשם לא התייצב לדיון ולא העיד.

דיון והכרעה

4. לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדויותיהם לפני, ולאחר שעיינתי בחומרים שהוצגו והוגשו, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

המסמכים שערכו השוטרים

5. מטעם התביעה העידו השוטרת אלוש, שערכה את הדוח, והשוטר סוארי, שנהג בניידת בעת האירוע, וערך מזכר נלווה לדוח. שניהם העידו, בהגינותם, שאינם זוכרים את האירוע, והפנו בעדותם לדוח ולמזכר שערכו (עמ' 6 לפרו', ש' 20-24, עמ' 8 לפרו', ש' 18).

במקרה מעין זה, על פי "כלל הקפאת הזכירה שבעבר", רשאי בית המשפט לקבל את הכתב כראיה לתוכנו, אם השתכנע שהרישום שנעשה על ידי העד הוא רישום כן, אמיתי ומדויק והאם טענת העד שאינו זוכר את פרטי האירוע היא כנה ואמיתית (ראו י' קדמי, בספרו, "על הראיות", חלק שני, מהדורה מעודכנת תש"ע-2009, בעמ' 786).

בענייננו, הדוח והמזכר שערכו השוטרים מפורטים ומתארים התרחשות דומה בעיקרה. שניהם מציינים שהבחינו בנאשם, דרך חלון רכבו, שהיה פתוח, בנתיב הנגדי, נוסע באיטיות, עקב עומס תנועה, כשהוא אוחז בטלפון נייד, "כזה", בידו השמאלית, בגובה הנראה לעין. שניהם ציינו שמיד לאחר זיהוי העבירה, ביצע השוטר סוארי פרסה, והשוטרת אלוש שמרה עם הנאשם על קשר עין רציף, עד עצירתו, במקום בטוח, באמצעות מערכת כריזה. בעת שנעצר הבחינו בטלפון נייד מונח על המושב שליד הנהג. שניהם ציינו שהראות הייתה טובה והוסברה לנהג מהות העבירה.

בהינתן האמור, התרשמתי שרישום הדוח נעשה באופן מדויק ושדברי העדים שאינם זוכרים את פרטי ההתרחשות, היו כנים, ואני מקבלת את הרישומים שערכו כראיה לתוכנם.

הגשת העתק הדוח כראיה

6. ההגנה התנגדה, במהלך הדיון, להגשת הדוח, בטענה שאין המדובר בדוח המקורי, אלא רק בהעתקו. לעניין זה הפנתה לעפ"ת 56147-02-19 סיגל ויקי נ' מדינת ישראל (24.3.19) (להלן - עניין ויקי), ערעור שהוגש על מותב זה, שם, בנסיבות בהן המאשימה לא הגישה את הנספח לדוח הממל"ז המקורי, קבע בית המשפט שעל

המאשימה הייתה להגיש את המסמך המקורי.

עיון בעניין ויקי מלמד שהנסיבות שם שונות מהמקרה שלפני, ועל כן אין מקום להחיל את פסיקת בית המשפט שם בענייננו. בעניין ויקי ציין בית המשפט, **שבעת שנערך מסמך אחד בלבד, בכתב יד, והוא המסמך המהווה את ליבת התשתית הראייתית, ואל מול המשיבה נאשם שאינו מיוצג, וכופר במיוחס לו, על המשיבה לעשות מאמץ כדי להציג, במהלך הבאת הראיות, את המסמך המקורי, שנערך בכתב יד. זאת, כדי שניתן יהא להתרשם מתקינותו המרבית ומהאותנטיות שלו.**

בעניין ויקי, בשלב ההקראה, ובעת מסירת התשובה לאישום, לא הייתה המערערת מיוצגת, והוגש לבית המשפט העתקו של ה"נספח לדוח" הממל"ז שערך השוטר.

בענייננו, הנאשם היה מיוצג בשלב ההקראה ובעת מסירת התשובה לאישום. שנית, מלבד הדוח, שערכה השוטרת אלוש, הוגש מזכר נלווה לדוח, שערך שוטר נוסף שהיה במקום, המתאר עובדות דומות לדוח. היינו, בנסיבות שלפני הדוח אינו המסמך היחיד, המהווה את התשתית הראייתית לתיק.

זאת ועוד, בפסקה האחרונה בפסק הדין, בעניין ויקי, ציין בית המשפט, שבמקרה שם הצטברו מספר פגמים שבשלם יש לזכות את המערערת מחמת הספק, ואולם, **"לו היה כל פגם או חסר ניצב לבדו לא היה מקום לקבל את עמדת המערערת".** היינו, לו הפגם היחיד שם היה הגשת העתקו של הנספח לדוח, הדבר לא היה מביא לזיכוי של המערערת, ומכאן שפגם זה יש לבחון, בהתחשב במכלול הנסיבות של התיק.

זאת ועוד, מגמת הפסיקה היא, כפי שצינתי בהכרעת הדין בעניין ויקי, להתייחס ל"כלל הראיה הטובה ביותר" ככלל של משקל ראיתי ולא כלל של פסלות. ראה לעניין זה דבריו של י' קדמי, בספרו, "על הראיות", חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 682, שם מציין קדמי שניתן להוכיח מסמך באמצעות העתקו, ובלבד שלא נתעוררה שאלה כנה לגבי אותנטיות המקור שממנו נעשה ההעתק. צוין שם שמקום שבעל דין מבקש מבית המשפט שלא יקבל כראיה העתק של מסמך נושא הוא בנטל להביא ראיות לכאורה להיעדר האותנטיות של המקור או לפגיעה בהגינות אם יתקבל ההעתק.

בענייננו, שני השוטרים העידו ואישרו שהם ערכו את הדוח והמזכר הנלווה לו, ומסרו שמה שנרשם במסמכים אלה משקף נכונה את האמור בהם (עמ' 4 לפרו', ש' 16, עמ' 7 לפרו', ש' 31, עמ' 8, ש' 13-14). ההגנה, מנגד, לא הוכיחה כל פגם באותנטיות של המסמך.

בנסיבות אלה, השונות מעניין ויקי, סבורני שיש לקבל את העתק הדוח כראיה.

שתיקת הנאשם

7. הנאשם לא התייצב לדין שהיה קבוע לשמיעת ראיות ויש בכך, על פי סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח חדש] התשמ"ב-1982, חיזוק למשקל ראיות התביעה.

עם זאת, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, על בסיס אי בהירות שעולה מהדוח ומעדות השוטר לעניין מקום ביצוע העבירה.

מיקום העבירה

8. השוטר סוארי ציין בעדותו שצומת שזור, מקום עצירת הנאשם, הוא בקילומטר 26.2, וצומת ראמה מערב, בו נצפה הנאשם לראשונה, הוא בקילומטר 27.3, היינו, מרחק של כקילומטר. עיון בדוח מעלה שבתיאור מקום העבירה צוין: "ק"מ 23.3". היינו, מרחק של 4 קילומטרים מצומת ראמה, על פי עדות השוטר.

בהינתן סתירה זו, לא ברור היכן נראה הנאשם מבצע את העבירה, מהו המקום בו עצר השוטר את הנאשם, ומהו המרחק בו עקבה הניידת אחר הנאשם. כשנתונים אלה אינם בהירים לא ניתן לברר ולדעת האם היה ביכולתה של השוטרת השוטרת אלוש לשמור על קשר עין עם רכב הנאשם.

השתכנעתי שבסתירה זו יש בה כדי לעורר ספק לטובת הנאשם, ובשל כך החלטתי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

טענות הגנה נוספות

9. יובהר שלא מצאתי לקבל טענות הגנה נוספות שהועלו, מהטעמים הבאים:

א. טענת ההגנה שהשוטר ביצע פרסה ונסע למעלה מקילומטר עד שהגיע לצומת שזור, ובצומת שזור ביצע פרסה נוספת, ונסע שוב, אף למעלה מקילומטר וחצי, לכיוון ההפוך, לא עוגנה בחומר הראיות. השוטר סוארי ציין במזכר שערך שנסע, בכביש 85, לכיוון כללי צפון, כשרכב הנאשם הגיע מולם. בסמוך לצומת ראמה מערב הבחין בביצוע העבירה, ושם, "מיד", כלשונו, ביצע פניית פרסה, כשהשוטרת אלוש שומרת על קשר עין רציף עם הרכב, עד לעצירתו, סמוך לשזור.

ב. טענה ההגנה שהיות שרכב הנאשם נסע באיטיות, לבטח היה בעצירה לפרק זמן שבין חצי שניה למספר שניות, ויתכן שבשלב בו החזיק בטלפון, הרכב היה בעצירה, או שהטלפון היה מונח על ברכי הנאשם, ועל כן לא ניתן לייחס לנאשם שימוש בטלפון, בעת נהיגה. לטענה זו אין יסוד בחומר הראיות. מהדוח ומהמזכר הנלווה עולה, באופן ברור, שהשוטרים הבחינו בנאשם אוחז בטלפון, בעת נהיגה.

ג. טענת הגנה נוספת שהועלתה היא שלא ניתן לתת כל משקל לדבריו של הנאשם במעמד האירוע, היות שהנאשם לא הוזהר בטרם מתן תגובתו בשטח. לעניין זה הפנתה ההגנה לפסיקה, שלפיה, אמרתו של נאשם בדוח, לא נזקפה לחובתו, כדרישת התביעה, היות שלא הוזהר כדין טרם מסר אותה (תת"ע 8463-12-18)

בענייננו, בדברי הנאשם לדוח נרשם: **"הטלפון היה על הברך שלי בכלל. אתם שטנים משעמם לכם בחיים אין לכם מה לעשות"**.

ראשית, יצוין שלא מצאתי שבדברי הנאשם יש כדי לחזק את גרסת התביעה ועל כן אין מקום שאדרש כלל לטענת הגנה זו.

עם זאת, יוער שעיון בפסיקה מלמד ש"דברי הנהג" הנרשמים בדוח, קבילים, גם ללא אזהרה, ויש להתייחס אליהם כאל אמירה ספונטאנית וחופשית, שניתנה על ידי נאשם, שאינה מחייבת אזהרה טרם תיעודה (ראו דברי כב' השופט אופיר

בעניין עקל).

בהינתן האמור, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ט, 10 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.